

У саопштењу од 15. јула ове године Уставни суд БиХ је на свом службеном порталу објавио да је, одлучујући о захтјеву за оцјену уставности Закона Народне скупштине Републике Српске о непримјенивању Инцковог „закона о забрани негирања геноцида“, којег је Валентин Инцко наметнуо у јулу 2021. године, утврдио да је високи представник наметањем тог тзв. закона „супституисао домаће институције“, да је „у конкретном случају супституисана Парламентарна скупштина БиХ“ те да се тај Инцков „закон“, како закључује Уставни суд БиХ, „сматра законом БиХ и одлуком институција БиХ“.

Истог дана је и Мирсад Ћеман као потпредсједник Уставног суда БиХ на конференцији за штампу изјавио да се: "Уставни суд руководио својом ранијом праксом у неким сличним предметима, јер је високи представник поступао као законодавна институција,

замјењујући надлежни орган, а то је у конкретном случају Парламентарна скупштина Босне и Херцеговине”.

Међутим, и Уставни суд БиХ и господин Мирсад Ћеман намјерно не рекоше којом је то одредбом Устава БиХ прописано да високи представник може супституисати Парламентарну скупштину БиХ. Јер, посао судије је да, кад изнесе тврдњу да неко може нешто чинити, одмах затим наведе и којим прописом је то дозвољено. Али, ни Уставни суд БиХ ни господин Ћеман нису то могли учинити, када Устав БиХ ниједном својом одредбом не дозвољава било коме (па ни високом представнику, а ни тзв. савјету за примјену мира у БиХ) да може супституисати Парламентарну скупштину БиХ или било који други орган БиХ у вршењу њихових уставних надлежности.

Уставни суд БиХ и потпредсједник те највише судске институције у БиХ признали су да је пракса тог суда јача од Устава БиХ, тј. да је она устав

На овај начин Уставни суд БиХ и потпредсједник те највише судске институције у БиХ признали су да је пракса тог суда јача од Устава БиХ, тј. да је она устав. Уставни суд БиХ и његов потпредсједник у изјави за медије износе само голе, правно неутемељене тврдње да високи представник наводно може да замијени законодавну власт у једној држави чланици УН и да своју приватну вољу наметне тој држави као свој закон. Правна неутемљеност таквих тврдњи огледа се у томе да Устав БиХ и Дејтонски споразум ниједним својим словом не дозвољавају тако нешто. Осим тога, и Повеља УН више него јасно прописује да се Организација Уједињених нација (чији члан је БиХ као држава) **тем ељи на начелу суверене једнакости свих својих чланова и да, досљедно томе, ништа у Повељи УН-а не овлашћује Уједињене нације (а то значи ни било коју другу државу, међународну организацију или појединца) да се мијешају у послове који по својој суштини спадају у унутрашњу надлежност државе**

. Када се имају у виду и ове одредбе Повеље УН, јасно је да високи представник ни по Уставу БиХ, ни по Дејтонском споразуму, а ни по Повељи УН-а, нема право да намеће своју вољу као закон једној држави чланици УН-а. Стога га на такво нешто не може овластити ни било која друга држава, неформални скуп држава какав је тзв. савјет за примјену мира у БиХ, а ни Уставни суд БиХ. Умјесто тога, у држави чланици УН само њен надлежни парламент, и нико други, може законом прописати шта ће бити кривично дјело, а шта неће. Свако друго понашање је флагрантно кршење Устава БиХ и међународног права, па тако и Инцков приватни тзв. закон о „забрани негирања геноцида“.

За потпуну слику противправности Инцковог «закона», као и злоупотреба тзв. савјета за примјену мира у БиХ и ОХР-а неопходно је још подсјетити и на следеће. Наиме, све што су противправно учинили у БиХ тзв. савјет за примјену мира и ОХР не би било противправно да је БиХ територија под међународним старатељством, а не међународно призната држава, чланица УН-а. На ово је неопходно указати с обзиром на релевантне правне одредбе из Поглавља XII Повеље УН-а, које носи наслов „Међународни систем старатељства“. Од посебне важности су чланови 75, 77. и 78. тог поглавља Повеље, чији садржај гласи:

-

Члан 75: Уједињене нације успоставиће под својим руководством међународни систем старатељства за управљање и надзор над оним територијама које у накнадним, појединачним споразумима могу бити стављене под тај систем старатељства. Ове територије се у даљем тексту називају „територије под старатељством“.

-

Члан 77: Систем старатељства примјењује се на следеће категорије територија које могу бити стављене под тај систем, у складу са споразумом о старатељству: а) територије које се сада, тј. 1945. у вријеме усвајања Повеље УН, налазе под мандатом; б) територије које буду одузете од непријатељских држава као посљедица Другог свјетског рата; в) територије које државе одговорне за управљање њима њима добровољно ставе под тај систем.

-

Члан 78: **Систем старатељства не примјењује се на територије које су постале чланови Уједињених нација, чији међусобни односи треба да се заснивају на поштовању начела суверене једнакости** .

Дакле, и из ових одредаба Повеље УН више је него јасно да све оно што су иначе учинили у БиХ од 1997. до данас би, у управљачком смислу, правно ваљано могли да чине тзв. савјет за примјену мира у БиХ и ОХР да је којим случајем БиХ територија под старатељством, а не суверена држава чланица УН-а. Међутим, с обзиром на то да је БиХ суверена држава, а не обична територија, та чињеница такође доказује да су тзв. савјет за примјену мира и ОХР у континуитету од четврт вијека флангантно кршили Повељу УН, управљајући Босном и Херцеговином као да је она територија под старатељством, а не суверена држава. Нажалост, сада им се, истина не први пут, у томе придружио и

Пише: Милан Благојевић
среда, 20 јул 2022 23:50

Уставни суд БиХ, који умјесто да брани Устав БиХ, што му је задаћа прописана чланом 6. Устава БиХ, те да брани њен суверенитет прописан тим уставом, својом најновијом одлуком саучествује у колонијалном управљању над БиХ, као да је БиХ колонија, односно територија под старатељством, а не суверена држава, чланица УН.

Видети још: [Осовина ОХР – Уставни суд БиХ као механизам за „правно“ спровођење Инцкове самовоље](#)